

at det er muligt under det at skabe lykkelige og gode Kaar for dem, som man dog fra alle Sider er enig om er dem, der skal bære Samfundet, nemlig Arbejderne. Det er en Anklage mod den bestaaende Samfundsorden, at vi i Øjeblikket har 15 000—16 000 Mennesker, der gerne vil arbejde, men det er ikke muligt at anvise dem Beskæftigelse. Og enhver kan sige sig selv, at dette Tal vil stige, det vil ikke alene fordobles, men maaske mangedobles i Vinterens Løb. Det maa da blive deres Sag, der kalder sig samfundsbevarende, at vise, hvorledes dette Samfund kan ordnes paa forsvarlig Maade. De maa skaffe disse Mennesker taalelige og menneskelige Kaar enten ved at skaffe dem Arbejde, hvilket er Arbejdernes fundamentale Krav, eller, hvis det ikke er muligt, ved at give disse Mennesker en saadan Understøttelse, at de kan leve som Mennesker. Der er nu som sagt Tusinder af Arbejdere, der ingen Beskæftigelse har, og som det ikke er muligt at finde Beskæftigelse til. De har opbrugt al deres Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg spørger nu Venstres Ordfører: Hvad vil Venstre paa dette Punkt? Vil det have, at en Mand, der uden egen Skyld er blevet arbejdsløs, skal sulte, eller skal han gaa til Fattigvæsenet? Dette er et Spørgsmaal, der ikke alene trænger sig stærkt i Forgrunden, det er tillige et Spørgsmaal, der maa og skal løses omgaaende. Vi er jo alle enige om, at Maalet for os alle maa være, at Arbejderne kan opnaa Glæde, Lykke og Tilfredshed ved den Gerning, de udfører; men enhver kan forstaa, at naar en Mand Gang efter Gang drives bort fra sit Arbejde, taber han Lysten dertil og Glæden derved.

En eller anden vil maaske sige: Arbejderne er ikke saa ivrige for at faa Arbejde, de laver Konflikter og Strejker. Den højtærede Landbrugsminister fortalte os i Aftes, at naar der indføres Ris til Danmark — og han nævnte ogsaa andre Varer —, stiger Prisen paa dem, inden de naaar ud til Forbrugerne, med 100 pCt., altsaa til det dobbelte. Han sagde: Det er der dog ikke noget at gøre ved. Regeringen agter altsaa ikke at gribe ind her, de paagældende erhvervsdrivende skal have deres Frihed, men Arbejderne! de skal være länkebundne, de man ikke beregne sig en Avance paa den Vare, de har at sælge. Der er man klar over, at Samfundet maa gribe ind, der maa der bringes en Standsning til Veje. Jeg spørger nu: Hvorledes tænker Venstre at bære sig ad her?

Vil det virkelig ligesom Landbrugsministeren, jeg kan gerne sige: kynisk, se paa denne Prisstigning og ikke røre en Finger for at standse den? Vil man kun gøre dette ene: standse Arbejdslønnens Stigning og saa maaske lytte til de vilde, fanatiske Røster fra de Konservative om, at der skal spares paa Luksus, som man kalder det, paa de overflødige Varer, de Varer, der kan undværes? Skal Arbejderklassen gennem saadanne Foranstaltninger tvinges til at undvære, hvad der maaske kan være lidt Krydderi paa Tilværelsen? Man siger til dem: I skal lukkes ude derfra, I, der er de bærende; jer, som vi stoler paa, lukker vi ude fra det, der maaske kan betyde en Smule Velvære og Lykke; det skal forbeholdes den velstillede Del af Befolkningen. Kan man for Alvor mene, at man paa den Maade skaber lykkelige Tilstande? Er det det Samfund, Venstre vil bevare, et Samfund, der er en Karikatur af, hvad der maa kaldes det normale? Er det virkelig Venstres Opgave at bevare Samfundet paa den Maade, at man prisgiver en Mængde Arbejdere til Nød og Lidelse, fordi de uforskyldt tvinges ud i Uvirk-somhed, uden at man gør noget for at skaffe dem Understøttelse for den Tid, hvori de drives ud i Arbejdsløshed, medens man for dem, der arbejder, lukker for alt, hvad der ikke absolut hører til det allernødvendigste, til Føde og Klæder, berøver dem det gennem en Toldforhøjelse og siger, at det skal være forbeholdt et lille Faatal, ikke dem, der skal bære Samfundet, men dem, der skal nyde Samfundet? Hvis de Herrer vil levere Agitationsstof til Socialdemokratiet, maa jeg sige, at det gør de tappert nu. Det er den store Forskel paa Venstre og Socialdemokratiet, at Socialdemokratiet har under Højres Styre sammen med Venstre staaet i skarp Opposition til Regeringen og er gaaet frem fra Valg til Valg, og vi har i de sidste 7 Aar prøvet at staa som Støtte for Regeringen, og vi er ogsaa da gaaet frem; vi er altsaa gaaet frem som Regeringsparti, og vi er gaaet frem som Opposition, men det har Venstre aldrig, saa gammelt Parti det er, magtet. Kun som Oppositionsparti har det magtet at gøre Fremgang, som Regeringsparti er det stedse gaaet tilbage. Og det er, fordi det svigter de Opgaver, det skal løse, glemmer, at det skulde være mere end et Ord, naar det kalder sig samfundsbevarende.

Det er en bydende Nødvendighed, at der snarest tages fat paa Arbejdsløsheds-